

(המשך בעמוד 57)

סייני מינה ועד ערבי עליון חדש. העובדה, שרוב חבריו היו בימי הרמלחה פרו-נאציים, עשתה רושם רע בימים ההם, פחות משנה אחרי מפת גרמניה. זיכרונות המלחמה היו טריים מדי, והעולם היה אנטי-נאצי, ולא כל-כך סלחני לגבי משתפי-הפעולה עם היטלר...
 "הוגי-אפוזיציה לא נתנו אמון בוועד הערבי העליון, והקימו חזית ערבית עליונה" כמישקל-נגד. לחזית זו הצטרפו גם הקומרי-ניסטים, שדגלו בהסכם עם היהודים כדי לעשות עימם יד אחת למען יציאת הבריטים. אבל החזית היתה חסרת-אונים ובלתי-פופולרית, ולא הצליחה להעמיד עצמה כמישקל-נגד לוועד הערבי העליון.
 "היה זה ג'מאל אל-חוסייני, אשר ייצג את ערביי ארץ-ישראל לפני ועדת-החקירה..."

בדבריו לפני הוועדה אמר אל-חוסייני את הדברים הבאים: "אנחנו רוצים את הזכויות הטובות שיש לכל עם, עצמאות, אנו נו מבקשים לכוון ממשלה דמוקרטית, שבה כל האזרחים האמיתיים (GENUINE CITIZENS) ייהנו מאותן זכויות ומאותן חובות..."

נאום נוסף, שנישא לפני הוועדה, היה נאומו של עזאם פחה, מזכיר הליגה הערבית: "הצינוני היהודי החדש, טוען שיש לו שליחות תרבותית מיוחדת, שאיתה הוא חוזר אל גזע מפור ומנוק, כדי להניח את יסודות הקידמה, בשטח שאין בו קידמה... ובכך, הערבים פשוט אומרים, לא!"

"אנחנו אומה חיה וחיונית, הנמרצת בתקופת-התחייה שלה... יש לנו מסורת תרבותית וחיי-רוח. אין אנו מוכנים לעמוד תחת פיקוח של אומה גדולה, אומה קטנה או אומה מפורת..."

הוועדה התנדונה

אחד העדים העיקריים בפרק זה הוא הרולד ביילי, השוטח לפני המצלמה את עמדות משרד-החוץ הבריטי באותם ימים.

לוסין: "אחד ההישגים שלנו, במיסגרת מה שאנחנו מכנים, להקמת מיקו אלמוז, היה עדותו של הרולד ביילי.

"כאשר אלמוז הודיע לי שביילי מוכן להתראיין, אני ממש התרגשתי. לעומת פקידים בריטים אחרים מאותה תקופה, ביילי לא שינה את עורו, והוא נשאר קשוח ואנטי-ישראלי.

"דולק הורוביץ זכר אותו כאדם הגון, כאדם שאינו מסתתר אחרי מילים, שאמר דוגרי את מה שיש לו לומר. הוא סיפר עליו סיפור, שכאשר בריטניה החליטה להעביר את שאלת ארץ-ישראל לאו"ם, אמר ביילי, אל תשמחו, מפני שר באו"ם לא תצמח לכם שום טובה. תבדקו את יחסי-הכוחות, מפני שאין לכם שום סיכוי לקבל הכרזה למען הקמת מדינה. כאשר אמרתי להורוביץ שביילי התחיל למצד מן בעיניו, קבע הורוביץ בפסטיקנות, הוא מיצמץ כבר אז!"

ארנסט בוויץ, שרי-החוץ הבריטי, טי, מינה את ביילי כמזכיר הבריטי של הוועדה האנגלו-אמריקאית (1946). ברציון המלא הוא תיאר את כל התהפוכות שעברו על הוועדה: "על הוועדה עברו כל מיני שלבים ביכולת-השיפוט הקיבוצית שלה, במחשבה הקולקטיבית שלה על הבעייה (ארץ-ישראל). בתחלה יצאו חבריה לווינגטון, כדי לפגוש את החברים האמריקאיים... הם שבו ללונדון, ומשם יצאו אל מחנות-העקורים בגרמניה ובאוסטריה. כמה מהם התרשמו מאוד מהחוויות שלהם. אני חושב שאחת יכול לומר שהמאזן של רגשות הוועדה היה פרו-צינוני כאשר אבד או הם ישבו בקאהיר, ושם עזאם פחה, מזכיר הליגה הערבית, עשה רושם עמוק מאוד על כמה

אזרח! עזור לנו לשרת אותך טוב יותר

אנא הודע לנו בכתב על כל שינוי העשוי להשפיע על זכותך לגימלה מהמוסד לביטוח לאומי (שינוי במצבך המשפחתי, בכתובת מקום מגוריך, במס' חשבון הבנק שלך וכדומה). בהודעתך ובכל פניותיך למוסד לביטוח לאומי ציין את מספר תעודת הזהות שלך.

המוסד לביטוח לאומי
לאורך כל הדרך.

1200 חיוניות
לכל אגף ספרים

אלף בית של נדירות, עקיצות ותליצות נחטט לכל הנוסבות

**צ'חקה
בשעת
דחקה**

מיכאל אלמוז, איש הרדיו בלונדון.